

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/275/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214218151
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2214218151.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: F. Z., nar. XX.XX.XXXX, adresa V. F., X. XXXX/XX, o zaplatenie 2.556,60 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 16C/13/2014-97 zo dňa 30.5.2017, v spojení s opravným uznesením č.k. 16C/13/2014-118 zo dňa 27.7.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho dopĺňacím uznesením **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu o zaplatenie 2.556,60 Eur s 9,5% ročným úrokom z omeškania od 5. októbra 2011 zamietol a výrokom II. vyslovil, že žalobcovi sa náhrada trov konania nepriznáva. V opravnom uznesení opravil výrok II. tak, že žalovanej sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu 100% trov konania prvej inštancie.

2. Súd prvej inštancie pritom vychádzal zo skutkového stavu ako mu vyplynul z vykonaného dokazovania, že spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., bola spoločnosťou, ktorej predmetom podnikania bolo okrem iného poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov. Žalovaná v prerokovanej veci nekonala na účely svojej obchodnej ani inej podnikateľskej činnosti. Táto spoločnosť 22. novembra 2010 a žalovaná 25. októbra 2010 podpísali listinu označenú ako „Žiadosť a zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky“ č. 5006641. (č. I. 3). V časti tejto listiny označenej „II. Schválená výška Pôžičky“ sú okrem iného vymedzené schválená výška pôžičky 2.567,58 €, mesačná splátka 88 €, počet splátok 42, ročná úroková sadzba 24,19 %, konečná splatnosť „22 mesiacov“, ročná percentuálna miera nákladov, ako aj priemerná ročná percentuálna miera nákladov. V časti „III. Účel použitia Pôžičky“ je uvedené, že podpisom zmluvy klient „žiada, aby sa z poskytnutej Pôžičky uhradili podľa nasledujúcej špecifikácie jeho záväzky voči Spoločnosť a záväzky voči VÚB, a.s., kde Spoločnosť vystupuje ako Správca“. V nasledujúcej tabuľke sú uvedené tri pohľadávky: v sume 716,77 €, 1.696,68 € a 154,13 €. V časti zmluvy o pôžičke označenej „Klient“ je okrem iného obsiahnuté predtlačené ustanovenie tohto znenia: „...prehlasujem, že som sa pred podpísaním Zmluvy oboznámil s Podmienkami a Všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej len VOP), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, prevzal som ich, súhlasím s nimi, nemám k nim žiadne výhrady a zaväzujem sa ich dodržiavať...“ Tesne nad podpisom zmluvných strán je umiestnené ich predtlačené vyhlásenie, v zmysle ktorého „Riadnym vyplnením a podpísaním tejto Zmluvy všetkými stranami uzavrela Spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. s Klientom Zmluvu, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Podmienky a Všeobecné obchodné podmienky.“ Nebolo zistené, že by žalovaný pri uzatváraní tejto zmluvy konal na účel svojho podnikania, zamestnania alebo profesie. K zmluve o pôžičke sú predložené „Všeobecné obchodné podmienky“ platné od 1. septembra 2010.

3. Žalovaná zaplatila spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s., celkovo štyri splátky po 88 €, a to 19. januára, 14. februára, 29. marca a 4. apríla 2011. Ďalšie splátky neplatila. (prehľad na č. I. 7) Vzhľadom na to Consumer Finance Holding, a.s., listom z 27. júla 2011 (č. I. 77) vyzvala žalovanú na úhradu omeškaných splátok s upozornením, že pristúpi k vypovedaniu zmluvy. Pretože žalovaná ďalšie splátky nevykonala, táto spoločnosť listom z 24. septembra 2011 (č. I. 5 a 73) vypovedala zmluvu a vyzvala žalovanú na úhradu všetkých splátok jednorazovo v sume 2.645,24 €. Tento list bol žalovanej doručený 29. septembra 2011 (doručenka na č. I. 6).

4. Dňa 1. októbra 2014 uzavreli Consumer Finance Holding, a.s., ako postupca a žalobca ako postupník zmluvu o postúpení pohľadávok, podľa ktorej postupca postúpil žalované pohľadávky na žalobcu.

5. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci podľa názoru súdu prvej inštancie treba pri výklade zmluvy o pôžičke postupovať podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. - ďalej len OZ), a s prihliadnutím na použité jazykové výrazy (pôžička) dospieť k záveru, že táto zmluva je zmluvou o pôžičke v zmysle Občianskeho zákonníka. Ust. ods. 15.8 Všeobecných obchodných podmienok by síce bolo možné považovať za dohodu o voľbe pôsobnosti Obchodného zákonníka v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, táto voľba má za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, je obsiahnutá len vo VOP, ktoré nemôžu byť individuálne dojednané, ide teda o neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 OZ, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná. V ďalšom súd prvej inštancie uzavrel, že bod 12.2 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorých bol veriteľ oprávnený vypovedať zmluvu kedykoľvek, k jej zániku však dochádza až v zmysle ods. 12.1 úplným splatením, je potrebné v zmysle § 35 ods. 2 OZ vykladať predovšetkým ako dohodu o možnosti žiadať zaplatenie všetkých splátok kedykoľvek, ale najmä v prípade omeškania so splnením splátok, teda najmä v prípadoch ust. § 565 OZ. Pritom na takúto dohodu treba aplikovať všetky tie ustanovenia, ktoré sa aplikujú na dohodu podľa § 565 OZ, predovšetkým osobitnú úpravu premlčania. Premlčacia doba je podľa § 101 OZ trojročná, pričom podľa § 103 OZ plynie premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa však pri nesplnení niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565) začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. K zosplateniu výpovedou v danom prípade došlo v súlade s § 53 ods. 9 OZ pre omeškanie so splátkou splatnou 20.6.2011. V zmysle § 103 OZ premlčacia doba celého zosplateného dlhu plynie od zročnosti nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie. V danom prípade, ak išlo o splátku splatnú 20.6.2011, začala týmto dňom plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovanej. Trojročná premlčacia doba tak uplynula najneskôr 20.6.2014 a tento záver nemá nijaký vplyv na to, že § 53 ods. 9 OZ umožňuje uplatniť právo podľa § 565 až po trojmesačnom omeškaní.

6. Premlčacia doba na splatenie zvyšku dlhu žalobcu zo zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou tak uplynula najneskôr 20. júna 2014. Nárok na úroky z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku pritom podlieha rovnakému premlčaniu ako záväzok hlavný. Premlčanie istiny k 20. júna 2014 tak malo za následok aj premlčacie nároku na úroky z omeškania. Žaloba podaná na súd 18. septembra 2014 je tak podaná po uplynutí premlčacej doby celej pôžičky, ako aj zodpovedajúcich úrokov z omeškania. Keďže žalovaná je spotrebiteľom v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., musel súd v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prihliadnúť na premlčanie práva aj bez - inak potrebnej (§ 100 ods. 1 tretia veta Obč. zák.) - námietky žalovanej.

7. Žalobca sa ďalej domáha zaplatenia zmluvnej pokuty vyúčtovanej žalovanej v zmysle ods. 11.2 všeobecných obchodných podmienok. Citované ustanovenie zmluvy používanej veriteľom bolo už predmetom posudzovania súdov Slovenskej republiky z hľadiska § 53 Občianskeho zákonníka, ktoré právoplatne vyslovili, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku (sú dostupné na stránke Ministerstva spravodlivosti SR). Z ustanovenia § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom už v deň uzavretia zmluvy vyplýva, že ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v zmluve za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti, alebo nepriznal plnenie z nej, je dodávateľ povinný zdržať sa jej používania (resp. podmienky s rovnakým významom) vo všetkých zmluvách. Pojem „používanie“ v citovanom ustanovení podľa názoru súdu znamená nielen používanie v zmysle jej zahŕňania do návrhov nových zmlúv, ale aj zdržať sa jej ďalšieho uplatňovania v už existujúcich zmluvách so spotrebiteľmi. Okrem toho však niet dôvodu na to, aby aj ostatné súdy nedospel k rovnakému záveru o jej neplatnosti. Preto ani tunajší súd nemá dôvod posudzovať podmienku obsiahnutú v ods. 11.2 všeobecných obchodných podmienok žalobcu odlišne a považuje ju zhodne s označenými rozsudkami za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V

dôsledku toho je celé toto ustanovenie neplatné v zmysle § 53 ods. 5 Obč. zák. Súd ďalej nepovažoval za preukázané tzv. náklady na vymáhanie pohľadávky, keďže nie je zrejmé, v čom toto vymáhanie spočívalo, kto ho vykonal, na akom základe, akú sumu za to žalobca zaplatil a na základe čoho. Takisto nie je zrejmé, ako toto vymáhanie ovplyvňovalo výslednú situáciu žalobcu a aký malo preňho hlbší zmysel. Žalobca samozrejme môže platiť za akékoľvek, aj neúčelné služby, nemôže však takto neúčelne vynaložené náklady prenášať na žalovanú (dlžníka). Takýto prenos by bol v rozpore s § 121 ods. 3 v spojení s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie potom považoval za potrebné žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu. Plne úspešnej žalovanej podľa § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu všetkých trov konania prvej inštancie, keďže v odvolacom konaní jej žiadne trovy nevznikli.

9. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, s použitím odvolacieho dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil tak, že vyhovie žalobe resp. aby ho v zmysle § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom si uplatnil vyčíslenú náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením danej veci súdom a vyhodnotením otázky premlčania s tým, že súd vychádzal z nepreukázaných údajov a to z dátumu poslednej neuhradenej splátky, čím posúdil ukončenie zmluvy nesprávne. S poukazom na znenie ust. § 565 a § 103 OZ poukázal na to, že listom zo dňa 24.9.2011 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného k úhrade dlžnej sumy do 5 dní od jej doručenia, žalovaný výpoveď prevzal 29.9.2011, teda lehota mu na dobrovoľnú úhradu uplynula 4.10.2011. Zároveň je od tohto dátumu (5.10.2011) potrebné posudzovať začiatok plynutia premlčacej doby, keďže žaloba bola podaná dňa 18.9.2014, premlčacia doba k predmetnému dátumu neuplynula. Následne odvolateľ odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/934/2015, 9Co/895/2015 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/578/2016, podporujúce jeho názor. Doplnil, že v prípade, ak by súd vychádzal zo splatnosti tej ktorej splátky, ku dňu podania žaloby by boli nepremičané splátky splatné od 20.9.2011 do 20.5.2014.

10. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu predložila stručné písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že napadnutie rozsudku posudzuje za nedôvodné.

11. Ďalšie podania strany v odvolacom konaní do spisu nedoručili.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na príp. vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že hoci odvolací dôvod neobstojí, je nevyhnutné rozsudok v spojení s jeho dopĺňacím uznesením zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 CSP).

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu je premlčaný, v dôsledku čoho s prihliadnutím na premlčanie ex offo, nemohol byť súdom priznaný.

14. Odvolací súd prioritne skúmal právne posúdenie premlčania uplatňovaného nároku a otázku, či na daný prípad bolo možné aplikovať ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a to aj so zreteľom na skutočnosť, že na Ústavný súd SR, bol v čase prvoinštančného konania podaný návrh na posúdenie súladu ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

15. Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom do 26.7.2018, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku

predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

16. Ustanovenie § 5b bolo do Zákona o ochrane spotrebiteľa vnesené novelou, zákonom č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom platnosť a účinnosť nadobudlo 1. mája 2014. Na základe predmetného ustanovenia § 5b z. č. 250/2007 Z. z., sa súdu (ktorý je možné považovať za orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) ukladala povinnosť v súdnom konaní z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských veciach, aj keď sa ho spotrebiteľ nedovolá. Predmetnému ustanoveniu sa prisudzoval v súdnej praxi procesný charakter, preto bolo aplikované súdmi aj v konaniach, ktoré sa začali ešte pred účinnosťou tohto ustanovenia.

17. Dňa 8.9.2015 podal Okresný súd Košice II. na Ústavný súd SR návrh na rozhodovanie o súlade § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ústavný súd SR tento návrh prijal na ďalšie konanie uznesením zo dňa 9.11.2016 pod č. k. PL. ÚS 11/2016-7.

18. Nálezom PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018 Ústavný súd SR rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Predmetný nález bol vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 27.9.2018, čím stratilo ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. účinnosť.

19. Ústavný súd SR vo svojom náleze PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018 v bode 51. uzavrel, že predmetné ustanovenie prekračuje prah komponentu právnej istoty ako súčasť princípu právneho štátu, ako aj práva na súdnu ochranu, čím je porušený princíp legality ako komponent procesnej férovosti, a takto aj „férovosť“ legislatívna chránená čl. 1 ods. 1 Ústavy.

20. Podľa § 193 veta prvá CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

21. Podľa § 41 ods. 2 zák. č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlásenie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

22. Podľa § 41a ods. 1 zák. č. 38/1993 Zb., právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov.

23. V zmysle § 41b ods. 2 zák. č. 38/1993 Zb., ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom procese alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

24. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

25. V právnoaplikačnej praxi sa uplatňuje základné interpretačné pravidlo zakotvené v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Ide o generálny interpretačný princíp uplatňovaný súdom aj vo svojej rozhodovacej činnosti.

26. Ústavný súd SR vo svojom náleze č. k. I. ÚS 316/06-37 zo dňa 20.12.2006 konštatoval, že: „Hoci Ústava SR a Zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému

záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori to musí tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. ... Takýto záver korešponduje aj so stanoviskom pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11.10.2006, ktorým ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko k odchylným právnym názorom senátov ústavného súdu..." (rovnako aj nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 48/06-24 zo dňa 14.6.2006).

27. Vzhľadom na uvedené východiská, nálezom Ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 11/2016 stratilo ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. účinnosť ex tunc, t. j. bolo anulované od počiatku, hľadá sa naň ako by nikdy nebolo účinné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. V zmysle ust. čl. 152 ods. 4 Ústavy SR predmetné ustanovenie nemalo byť v právnej praxi ani nikdy aplikované. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie v danom prípade oprel svoje zamietajúce rozhodnutie o také znenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z., ktoré v čase jeho rozhodovania nebolo účinné, teda súd rozhodol v rozpore s Ústavou SR a zákonom, čím nielenže vec nesprávne právne posúdil, keď pristúpil k posudzovaniu otázky premlčania nároku žalobcu z úradnej povinnosti a nie na námietku dlžníka, ale nakoľko ne zvolil postup podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP účinného v čase rozhodovania súdu (akt. § 162 ods. 1 písm. b/ CSP), svojím postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

28. Naviac preskúmaný rozsudok v časti nepriznania zmluvnej pokuty (ods. 15) je aj nedostatočne v rozpore s § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 220 ods. 2 CSP) odôvodnený a tým aj nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie v tejto časti odvolania iba odkazuje na neoznačené a bližšie nešpecifikované rozhodnutia iných súdov a na základe nich formálne a všeobecne vyslovuje neprijateľnosť a neplatnosť zmluvnej podmienky o zmluvnej pokute bez akejkoľvek bližšej argumentácie. V dôsledku toho rozhodnutie v tejto časti je nielen nepreskúmateľné, ale ním zároveň došlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces.

29. V dôsledku vyššie uvedeného nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávneho procesného postupu, sa potom prvoinštančný súd už dôsledne nezaoberal právnou a vecnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných nárokov na zaplatenie žalovanej sumy, a neposkytol tak žalovanému spotrebiteľovi ex offo komplexnú súdnu ochranu jeho práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ust. § 295 CSP v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

30. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ako aj z dôvodu, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd nevykonal v danom prípade nevyhnutné dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie až v konaní pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), v ďalšom konaní bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov, za poskytnutia ex offo ochrany spotrebiteľovi, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne komplexne vyhodnotiť, posúdiť vec podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí pritom prvoinštančný súd rozhodne zároveň aj o náhrade trov konania včítane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP).

32. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).